

że odroczyć rozpoznanie sprawy i przekazać to zagadnienie do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Sąd Najwyższy może w tym przypadku przejąć sprawę do rozpoznania we własnym zakresie.

§ 2. Uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże w danej sprawie sądy niższego rzędu.”;

26) po art. 388 dodaje się nowy art. 388¹ w brzmieniu:

„Art. 388¹ § 1. Sąd Najwyższy po zamknięciu rozprawy i po niejawnym naradzie sędziów sporządza na piśmie sentencję swego orzeczenia, którą podpisują wszyscy sędziowie biorący udział w rozprawie. Przewodniczący ogłasza sentencję orzeczenia natychmiast po zamknięciu rozprawy, przytaczając ustnie najważniejsze powody rozstrzygnięcia.

§ 2. W sprawie zawilej Sąd Najwyższy może odroczyć ogłoszenie sentencji na czas do dwóch tygodni. Datę ogłoszenia sentencji należy obwieścić niezwłocznie po zamknięciu rozprawy.”;

27) w art. 391 § 1 pkt 1 i 3 otrzymują brzmienie:

„1) zwrot pozwu, przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu lub niższemu i nieuwzględnienie zarzutu niewłaściwości sądu opierającej się na tym, że sąd nie mógłby być właściwym nawet na podstawie umowy stron”;

„3) nadanie, zawieszenie lub uzależnienie nadania albo zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności od złożenia zabezpieczenia albo odmowa nadania lub zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności”;

28) w art. 517 § 2 dodaje się na końcu zdanie w brzmieniu:

„W razie ujawnienia mienia dłużnika podlegającego egzekucji komornik obowiązany jest dokonać zajęcia tego mienia i zawiadomić o tym wierzyciela. Również o ujemnym wyniku swych dochodzeń komornik obowiązany jest zawiadomić wierzyciela”.

Ponadto w artykule tym dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Za nieudzielenie komornikowi informacji lub udzielenie informacji świadomie fałszywej osoba winna może być na wniosek komornika lub wierzyciela skazana przez sąd miejsca jej zamieszkania na grzywnę do pięciuset złotych.”;

29) w art. 638 dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Jeżeli przedmiotem egzekucji są okresowe świadczenia, komornik wezwie dłużnika do wykonywania, aby przypadające wierzycielowi egzekwujące-

mu świadczenia przekazywał lub wypłacał mu bezpośrednio, chyba że do wierzytelności jest lub zostanie w dalszym toku postępowania egzekucyjnego skierowana jeszcze inna egzekucja.”.

Dotychczasowe §§ 2 i 3 stają się odpowiednio §§ 3 i 4.

Art. 2. W przepisach wprowadzających kodeks postępowania cywilnego wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. VI § 1 skreśla się zdanie drugie;

2) po art. VI dodaje się nowy art. VI¹ w brzmieniu:

„Art. VI¹. W okresie do dnia 31 grudnia 1953 r. protokół z każdego posiedzenia sądowego może sporządzić również przewodniczący lub jeden z sędziów.”;

3) w art. XLV¹ wyrazy „lat dwóch” zastępuje się wyrazami „lat czterech”.

Art. 3. W kodeksie postępowania niespornego wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Jeżeli sprawa nie należy do postępowania niespornego, należy jednak do właściwości sądu, przed którym została wytoczona — sąd rozpoznaje sprawę w trybie dla niej właściwym.”;

2) art. 11 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli sąd uzna swoją niewłaściwość w sprawie, przekazuje ją sądowi właściwemu.”.

Art. 4. Sprawy, w których przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu zapadły na mocy art. 388 kodeksu postępowania cywilnego (w dotychczasowym brzmieniu) postanowienia sądów wojewódzkich o przekazaniu tych spraw Sądowi Najwyższemu, podlegają rozpoznaniu przez ten sąd w trybie dotychczasowym.

Art. 5. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 6. Dekret wchodzi w życie w siedem dni po jego ogłoszeniu, z tym że przepisy art. 2 pkt 2 i 3 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia dekretu z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r., a przepisy art. 1 pkt 14 - 19 — z dniem 1 lipca 1953 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

91

DEKRET

z dnia 23 kwietnia 1953 r.

o zmianie dekretu o podatku dochodowym.

Art. 1. W art. 6 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49,

poz. 450 i z 1952 r. Nr 12, poz. 71) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Przepisy ust. 4 i 5 nie mają zastosowania do nadwyżek osiągniętych:

- 1) ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. 1 pkt 1 oraz z praw autorskich, nabytych w drodze spadku,
- 2) z zajęć zawodowych lekarzy, lekarzy weterynarii, lekarzy dentyistów, uprawnionych techników dentyistycznych, techników dentyistycznych, felczerów, położnych i pielęgniarek, o ile podatnicy osiągnęli nadwyżki z tych źródeł wykazują odpowiednimi zaświadczeniami, że są równocześnie zatrudnieni w organach władzy lub administracji państwowej, instytucjach, zakładach państwowych bądź w jednostkach gospodarki społecznej w pełnym wymiarze godzin przewidzianym w obowiązujących przepisach dla tego rodzaju pracowników. Zatrudnienie u dwu lub więcej pracodawców w niepełnym wymiarze godzin nie stanowi przeszkody do stosowania niniejszego

przepisu, jeżeli łączna ilość godzin zatrudnienia u tych pracodawców odpowiada pełnemu wymiarowi godzin, o którym wyżej mowa. W przypadku zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin przez część roku podatkowego do dochodu ogólnego w rozumieniu ust. 3 dolicza się wynagrodzenia, o których mowa w ust. 4 i 5, otrzymane w tych miesiącach roku podatkowego, w których zatrudnienie nie odpowiadało pełnemu wymiarowi godzin”.

Art. 2. Przepisy dekretu stosuje się do nadwyżek osiągniętych w czasie od dnia 1 stycznia 1953 r.

Art. 3. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Finansów.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

92

DEKRET

z dnia 23 kwietnia 1953 r.

o zniesieniu odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych dla pracowników instytucji kredytowych oraz b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Art. 1. 1. Znosi się odrębne systemy emerytalne i ubezpieczeniowe dla pracowników instytucji kredytowych-zlikwidowanych lub ulegających likwidacji w trybie dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 279) oraz b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Odrębne fundusze emerytalne i ubezpieczeniowe ulegają likwidacji według zasad określonych w niniejszym dekrete.

Art. 2. 1. Świadczenia emerytalne dla b. pracowników instytucji wymienionych w art. 1 jak również świadczenia emerytalne dla członków rodzin tych pracowników wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wysokości i na warunkach obowiązujących w ubezpieczeniu społecznym.

2. B. pracownikom instytucji wymienionych w art. 1 zalicza się dotychczasowy okres ubezpieczenia i wysługi emerytalnej, obliczony według zasad odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych. Okresy te zalicza się bez obowiązku uiszczania składek lub opłat.

3. Prawa do świadczeń emerytalnych, wynikające z odrębnych systemów emerytalnych i ubezpieczeniowych (art. 1), a przekraczające zakres świadczeń przejętych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wygasają.

4. Wypłaty świadczeń emerytalnych dokonane przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 28 marca 1952 r. o ubezpieczeniach

państwowych (Dz. U. Nr 20, poz. 130) ponad sumy, jakie przysługiwałyby ubezpieczonym według zasad obowiązujących w ubezpieczeniu społecznym, nie podlegają zwrotowi.

Art. 3. 1. Nieruchomości i ruchomości oraz wszelkie prawa majątkowe, stanowiące własność lub zabezpieczenie odrębnych funduszy emerytalnych i ubezpieczeniowych, przechodzą nieodpłatnie na własność Państwa.

2. Termin i sposób wykonania zobowiązań odrębnych funduszy emerytalnych i ubezpieczeniowych określi Minister Finansów.

Art. 4. 1. Wnioski o wpis prawa własności nieruchomości na rzecz Państwa (art. 3) składa Bank Gospodarstwa Krajowego. Wnioski te wolne są od opłat sądowych i innych należności.

2. Podstawę do dokonania w księgach wieczystych wpisu, stwierdzającego przejście na rzecz Państwa nieruchomości, stanowi zaświadczenie Naczelnego Likwidatora mianowanego zgodnie z art. 3 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o zasadach i trybie likwidacji niektórych przedsiębiorstw bankowych (Dz. U. z 1948 r. Nr 52, poz. 410 i z 1951 r. Nr 31, poz. 240), a w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność lub zabezpieczenie odrębnego funduszu emerytalnego oraz ubezpieczeniowego dla pracowników b. Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych — zaświadczenie Państwowego Zakładu Ubezpieczeń. Zaświadczenie to powinno zawierać stwierdzenie okoliczności wskazanych w art. 3.